

คณะกรรมการความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (Gulf Cooperation Council-GCC)

เว็บไซต์ www.gcc-sg.org

ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย

เลขาธิการ นายญาซิม มุฮัมมัด อัลบุตัยวี (ชาวคูเวต)

ภารกิจ GCC หรือที่รู้จักในอีกชื่อว่า คณะมนตรีความร่วมมือเพื่อรัฐอ่าวอาหรับในภูมิภาคอ่าว (Cooperation Council for the Arab States of the Gulf-CCASG) เป็นองค์การความร่วมมือระดับอนุภูมิภาคในตะวันออกกลาง ประกอบด้วยรัฐ รอบอ่าวอาหรับ 6 ประเทศ ได้แก่ บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) ก่อตั้งขึ้นตามกฎบัตร GCC ซึ่งลงนามในที่ประชุมระดับประมุขของรัฐรอบอ่าวอาหรับ ทั้ง 6 ประเทศ ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อ 25 พ.ค.2524 ก่อนลงนามในความตกลงทางเศรษฐกิจ ร่วมกัน (Unified Economic Agreement) ที่กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ 11 พ.ย.2524 และมีพัฒนาการความร่วมมือระหว่างกันมาโดยลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ GCC มีมติเมื่อ พ.ค.2554 ตอปรับคำขอสมัครเข้าเป็นสมาชิกใหม่ของจอร์แดนและโมร็อกโก ทั้งสองประเทศมีที่ตั้งอยู่นอกอนุภูมิภาค แต่จนถึงปัจจุบันสมาชิก GCC กับจอร์แดนและโมร็อกโกยังไม่สามารถบรรลุการเจรจาเกี่ยวกับรูปแบบสมาชิกภาพของจอร์แดนและโมร็อกโกใน GCC ขณะเดียวกันเยเมนซึ่งเป็นประเทศในอนุภูมิภาค แสดงความสนใจจะเข้าร่วมเป็นสมาชิก

มาตรา 4 ของกฎบัตร GCC ปี 2524 ระบุวัตถุประสงค์การจัดตั้ง GCC ไว้ดังนี้

- ส่งเสริมการประสานงาน การบูรณาการ และการติดต่อเชื่อมโยงระหว่างรัฐสมาชิกในทุก ๆ ด้าน อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างเอกภาพในหมู่สมาชิก
- เพื่อกระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประชาชนของรัฐสมาชิกในด้านต่าง ๆ
- เพื่อจัดทำกฎระเบียบให้สอดคล้องกันในด้านเศรษฐกิจและการเงิน การค้า ศุลกากร การสื่อสาร การศึกษา และวัฒนธรรม
- ส่งเสริมการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านอุตสาหกรรม การทำเหมืองแร่ การเกษตร การพัฒนาทรัพยากรและปศุสัตว์ การจัดตั้งบริษัทร่วมทุน (Joint Ventures) และส่งเสริมความร่วมมือของภาคเอกชน ซึ่งจะก่อให้เกิดความกินดีอยู่ดีของประชาชนในรัฐสมาชิก

การจัดโครงสร้างองค์กรตามมาตรา 6-16 ของกฎบัตร GCC กำหนดให้องค์กรหลักของ GCC ประกอบด้วย หน่วยงานที่สำคัญ 3 หน่วยงาน ได้แก่

1. คณะมนตรีสูงสุด (Supreme Council) เป็นหน่วยงานสูงสุด ทำหน้าที่กำหนดนโยบายในภาพรวมขององค์กร คณะมนตรี ประกอบด้วย ประมุขของรัฐสมาชิก ซึ่งผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นประธานตามลำดับอักษรของชื่อรัฐสมาชิกเป็นภาษาอาหรับ ได้แก่ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ บาห์เรน ซาอุดีอาระเบีย โอมาน กาตาร์ และคูเวต โดยจัดประชุมสุดยอดสมัยสามัญเป็นประจำทุกปี อย่างไรก็ตาม อาจมีการจัดประชุมวาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรองคำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ องค์ประชุมของคณะมนตรีสูงสุดที่จะทำให้มติของที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิก กล่าวคือ ต้องมีประมุขของรัฐสมาชิกเข้าร่วมประชุมอย่างน้อย 4 ประเทศ จากปัจจุบันที่มีทั้งหมด 6 ประเทศ โดยแต่ละประเทศมีเสียงในการลงมติต่าง ๆ ที่ 1 เสียงเท่ากัน การออกข้อมติที่สำคัญจำเป็นต้องได้รับฉันทามติจากรัฐสมาชิกที่อยู่ในที่ประชุม ส่วนการลงมติในประเด็นทั่วไปให้ใช้การลงคะแนนโดยอาศัยเสียงข้างมาก

ในการประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 19 ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อปี 2541 คณะมนตรีสูงสุดมีมติเห็นควรให้จัดการประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษา (Consultative Commission) คั่นกลางระหว่างการประชุมสุดยอด 2 ครั้ง เป็นประจำทุกปี โดยคณะกรรมการชุดดังกล่าว ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิของรัฐสมาชิก 6 ประเทศ ประเทศละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี รับผิดชอบการศึกษาประเด็นต่าง ๆ ที่คณะมนตรีสูงสุดมอบหมายให้ นอกจากนี้ ยังมีคณะกรรมการอีกคณะที่อยู่ในกำกับของคณะมนตรีสูงสุดคือ คณะกรรมการระงับข้อพิพาท (Commission for the Settlement of Disputes) ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นชั่วคราว เพื่อแก้ไขข้อพิพาทต่าง ๆ เป็นกรณีไป

2. คณะมนตรีรัฐมนตรี (Ministerial Council) ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศหรือรัฐมนตรีอื่น ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของชาติสมาชิก มีหน้าที่จัดทำนโยบายและข้อเสนอแนะให้คณะมนตรีสูงสุดรับรอง ส่งเสริมและประสานงานการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในทุกสาขา รวมถึงมีหน้าที่เตรียมความพร้อมสำหรับการจัดการประชุมคณะมนตรีสูงสุดและระเบียบวาระการประชุมดังกล่าว คณะมนตรีรัฐมนตรีจัดการประชุมทุก 3 เดือน และอาจจัดประชุมวาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรองคำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ ผู้ดำรงตำแหน่งประธานคณะมนตรีรัฐมนตรี คือ รัฐมนตรีของรัฐที่เป็นประธานการประชุมสุดยอดสมัยสามัญของคณะมนตรีสูงสุด กรณีที่มีเหตุจำเป็นอาจให้รัฐมนตรีจากประเทศที่จะเป็นประธานการประชุมสุดยอดครั้งต่อไปเป็นประธาน คณะมนตรีรัฐมนตรีได้ องค์ประชุมของคณะมนตรีรัฐมนตรี ที่จะทำให้มติที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิกเช่นเดียวกับกรณีของคณะมนตรีสูงสุด นอกจากนี้ การลงมติของคณะมนตรีรัฐมนตรีใช้หลักการเดียวกันกับการลงมติของคณะมนตรีสูงสุด

3. สำนักเลขาธิการ (Secretariat-General) ตั้งอยู่ที่กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย รับผิดชอบด้านการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือ การประสานงาน แผนงานและโครงการ ตลอดจนงบประมาณ และการทำบัญชีสำหรับการทำงานร่วมกัน รวมทั้งจัดเตรียมรายงานที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของ GCC ออกมาตามห้วงเวลา ผลักดันประเทศสมาชิกในการนำเอาข้อเสนอแนะของคณะมนตรีสูงสุดและคณะมนตรีรัฐมนตรีไปปฏิบัติ ติดตามการปฏิบัติตามข้อมติ จัดเตรียมรายงานและผลการศึกษาเมื่อได้รับการร้องขอจากคณะมนตรีสูงสุดหรือจากคณะมนตรีรัฐมนตรี จัดเตรียมการประชุม ระเบียบวาระการประชุม และร่างข้อมติให้แก่คณะมนตรีรัฐมนตรี

โครงสร้างของสำนักเลขาธิการ ประกอบด้วย

3.1 เลขาธิการ เป็นตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดขององค์กร โดยเป็นพลเมืองของรัฐสมาชิก GCC ที่ได้รับแต่งตั้งจากคณะมนตรีสูงสุด โดยการแนะนำของคณะมนตรีรัฐมนตรี มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี และดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้เพียง 2 สมัย

3.2 ผู้ช่วยเลขาธิการ มีทั้งสิ้น 8 คน และแต่ละคนอาจได้รับมอบหมายหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบกิจการด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น การเมือง เศรษฐกิจ การทหาร ความมั่นคง มนุษยธรรม สิ่งแวดล้อม กฎหมาย สื่อ วัฒนธรรม การเงินและการบริหาร และการเจรจา นอกจากนี้ ผู้ช่วยเลขาธิการจะรวมหัวหน้าคณะผู้แทน GCC ประจำรัสเซีย เบลเยียมด้วย โดยทั้งหมดได้รับการแต่งตั้งจากคณะมนตรีรัฐมนตรีตามที่เลขาธิการเสนอ และมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี

3.3 ผู้อำนวยการฝ่ายต่าง ๆ ในกำกับของสำนักเลขาธิการ ได้รับการแต่งตั้งจากเลขาธิการ ได้แก่ ฝ่ายกิจการการเมือง ฝ่ายกิจการเศรษฐกิจ ฝ่ายกิจการด้านมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ฝ่ายกิจการทหาร ฝ่ายกิจการความมั่นคง ฝ่ายกิจการด้านกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการ ฝ่ายกิจการการคลังและการบริหาร สำนักงานคุ้มครองสิทธิบัตร หน่วยพัฒนาด้านการบริหาร หน่วยตรวจสอบภายใน ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร คณะผู้แทนถาวร GCC ประจำรัสเซีย เบลเยียม และสำนักงานโทรคมนาคมในบาห์เรน

การจัดตั้ง GCC ในระยะแรกเป็นความพยายามสร้างระบบพันธมิตรทางการเมืองและความมั่นคงร่วมกันเป็นหลัก โดยอาศัยการฝึกซ้อมการป้องกันภัยทางอากาศ การพัฒนามาตรฐานอาวุธยุทโธปกรณ์ และการฝึกซ้อมการเคลื่อนพลเร็วสำหรับกรณีฉุกเฉินเพื่อช่วยเหลือสมาชิกที่ถูกโจมตี เฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งกองกำลังร่วมที่เรียกว่า “กองกำลังโล่พิทักษ์คาบสมุทร” (Peninsula Shield Force) เมื่อปี 2527 เนื่องจากความกังวลเกี่ยวกับความอยู่รอดปลอดภัยจากภัยคุกคาม 2 ประการ ได้แก่ 1) การประกาศนโยบายส่งออกการปฏิวัติอิสลามในอิหร่าน หลังจากอาเยะตุลลอฮ์ รุสูลลอฮ์ มุขาวี โคมัยนี สามารถโค่นล้มระบอบกษัตริย์และสถาปนาการปกครองแบบสาธารณรัฐอิสลามขึ้นมาแทนเมื่อปี 2522 และ 2) สงครามอิรัก-อิหร่านเมื่อปี 2523 ที่ยืดเยื้อถึง 8 ปี ก่อนจะยุติในปี 2531 ปัจจุบันกองกำลังดังกล่าวมีกำลังพล 30,000-40,000 นายประจำการที่ฐานทัพใน King Khalid Military City (KKMC) ใกล้เมือง Hafar al-Batin ทางภาคตะวันออกของซาอุดีอาระเบีย ที่ผ่านมามีการส่งกองกำลังดังกล่าวไปปฏิบัติการกิจรักษาความมั่นคงและบูรณภาพแห่งดินแดนของรัฐสมาชิก 3 ครั้ง ได้แก่ สงครามอ่าวเปอร์เซียปี 2534 สงครามอิรักปี 2546 และการรักษาความสงบในบาห์เรนจากเหตุวุ่นวายทางการเมืองเมื่อ มี.ค.2554

ความร่วมมือของ GCC ในปัจจุบัน เฉพาะอย่างยิ่งด้านเศรษฐกิจค่อนข้างประสบความสำเร็จมากกว่าความร่วมมือด้านการเมือง ความมั่นคง และการทหาร ที่สำคัญคือ มีการก่อตั้งเขตการค้าเสรี (Free Trade Area-FTA) เมื่อปี 2526 การยกระดับความร่วมมือเป็นสหภาพศุลกากร (Customs Union) เมื่อปี 2546 และตลาดร่วม (Common Market) ตั้งแต่ปี 2551 แม้ว่าจะมีอุปสรรคจากการที่รัฐสมาชิก GCC ไม่เห็นพ้องร่วมกันในประเด็นการจัดเก็บภาษีเงินได้ การทุ่มตลาด และการปกป้องตลาด เฉพาะอย่างยิ่งการจัดแบ่งภาษีเงินได้ระหว่างประเทศสมาชิก ทำให้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพศุลกากรที่ตั้งเป้าหมายจะเริ่มบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2550 ถูกเลื่อนออกไป ก่อนจะมีการบังคับใช้อย่างเป็นทางการเมื่อปี 2558 หลังจากมีการเจรจาและเห็นพ้องร่วมกันในประเด็นดังกล่าวได้

นอกจากนี้ GCC มีความพยายามจะจัดตั้งสหภาพการเงิน (Monetary Union) และเริ่มใช้เงินตราสกุลเดียว ร่วมกันในอนาคต หลังจากมีการจัดตั้งคณะมนตรีการเงิน (Monetary Council) เมื่อ มี.ค.2553 แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จในการบังคับใช้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพการเงินได้ เนื่องจากมีประเด็นไม่เห็นพ้องกันเกี่ยวกับการกำหนดกลไกขับเคลื่อนสหภาพการเงิน เช่น ระบบการชำระเงินและการชำระบัญชีร่วม

ที่ตั้งธนาคารกลางของ GCC ประกอบกับรัฐสมาชิก GCC แต่ละประเทศยังมีเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและการเงินภายในประเทศไม่สอดคล้องกัน ส่งผลให้ปัจจุบันรัฐสมาชิก GCC ส่วนใหญ่ยังคงผูกค่าเงินของแต่ละประเทศกับดอลลาร์สหรัฐ มีเพียงคูเวตที่กำหนดค่าเงิน โดยใช้ระบบตะกร้าเงิน ทั้งนี้ ที่ประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 40 ที่กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อปี 2562 เรียกร้องให้มีการผลักดันการบังคับใช้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพการเงินของ GCC ให้ได้ภายในปี 2568 แต่ตลอดปี 2563-2566 ไม่ปรากฏผลเป็นรูปธรรม

ความสัมพันธ์ไทย-GCC

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ GCC มีทั้งในลักษณะทวิภาคีและพหุภาคี โดยไทยมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับสมาชิก GCC เป็นรายประเทศ ทั้ง 6 ประเทศ และมีการเยือนระหว่างกันทั้งในระดับทางการและไม่เป็นทางการอย่างสม่ำเสมอ เฉพาะอย่างยิ่งในพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี ของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เมื่อปี 2549 ที่มีประมุขและเชื้อพระวงศ์ระดับสูงของรัฐรอบอ่าวอาหรับเข้าร่วมครบทุกประเทศ (ยกเว้นซาอุดีอาระเบียที่ขณะนั้น ยังมีปัญหาความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทย จากกรณีโครงการเครื่องเพชรของราชวงศ์ซาอุดีอาระเบียและกรณีฆาตกรรมนักการทูตและนักธุรกิจชาวซาอุดีอาระเบียในไทย) นอกจากนี้ สมาชิก GCC หลายประเทศ อาทิ บาห์เรน ยังมีบทบาทสนับสนุนและช่วยไทยทำความเข้าใจกับโลกมุสลิม เฉพาะอย่างยิ่งในเวทีองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) เกี่ยวกับสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากความพยายามต้องการแบ่งแยกดินแดน มิใช่ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินนโยบายกีดกันคนไทยมุสลิม

ความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจ GCC เป็นแหล่งนำเข้าพลังงานและตลาดแรงงานที่สำคัญของไทย โดยการค้าไทย-GCC เมื่อปี 2565 มีมูลค่า 39,103.18 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1,369,769.82 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ที่มีมูลค่า 26,229.21 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (838,286.51 ล้านบาท) โดยปี 2565 ไทยส่งออกมูลค่า 6,861.11 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (238,616.08 ล้านบาท) และนำเข้ามูลค่า 32,242.07 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1,131,153.73 ล้านบาท) โดยไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 25,380.97 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (892,537.65 ล้านบาท) ขณะที่การค้าไทย-GCC ห่วง ม.ค.-ส.ค. 2566 มีมูลค่า 23,502.14 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (806,914.25 ล้านบาท) ลดลงเมื่อเทียบกับห้วงเดียวกันเมื่อปี 2565 โดยไทยส่งออก มูลค่า 4,587.55 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (155,958.95 ล้านบาท) นำเข้ามูลค่า 18,914.59 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (650,955.30 ล้านบาท) และไทยยังคงเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า

นอกจากนี้ ไทยเป็นประเทศที่ประชาชนใน GCC ให้ความสนใจในฐานะแหล่งท่องเที่ยวและประเทศที่ให้บริการทางการแพทย์ที่มีค่าใช้จ่ายไม่สูงและมีคุณภาพ ทั้งนี้ การที่ทั้งสองฝ่ายต่างมีผลประโยชน์ที่สอดคล้องกันดังกล่าว ส่งผลให้สามารถกระชับความร่วมมือระหว่างกันให้ใกล้ชิดต่อไปได้อีกในอนาคต

ความสัมพันธ์ในกรอบพหุภาคี ไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนพยายามกระชับความสัมพันธ์กับ GCC ผ่านกรอบการหารือระหว่างอาเซียน-GCC ที่พัฒนามากขึ้น หลังจากนายสุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการอาเซียนพบหารือกับนายอัลดุรเราะห์มาน อัลอะฎียะฮ์ เลขาธิการ GCC ที่สำนักเลขาธิการ GCC ในริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ ก.ย.2551 โดยทั้งสองฝ่ายตกลงพิจารณาความเป็นไปได้เกี่ยวกับการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียน-GCC อย่างเป็นทางการนอกรอบการประชุมสมัชชาสหประชาชาติที่นิวยอร์ก สหรัฐฯ รวมทั้งอาจจัดการประชุมอย่างเป็นทางการในประเทศสมาชิกของแต่ละฝ่าย โดยผลัดกันเป็นเจ้าภาพในอนาคต

ข้อตกลงดังกล่าวได้นำไปสู่การจัดประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 1 ที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 30 มิ.ย.2552 ซึ่งที่ประชุมมีมติจัดตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำความตกลง FTA อาเซียน-GCC ส่วนการประชุมครั้งที่ 2 ที่สิงคโปร์ ระหว่าง 31 พ.ค.-1 มิ.ย.2553 ที่ประชุมมีมติรับรองแผนปฏิบัติการ 2 ปี (ปี 2553-2555) ของอาเซียน-GCC ซึ่งเป็นการกำหนดกรอบการดำเนินกิจกรรมและมาตรการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกันในห้วงดังกล่าว ครอบคลุมความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน การพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษา และวัฒนธรรม

สำหรับการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 26 พ.ย.2556 ที่ประชุมมีมติให้ทั้ง 2 ฝ่ายส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์ ภายใต้กรอบการทำงาน 6 สาขา ได้แก่ 1) การค้าและการลงทุน 2) การศึกษา 3) วัฒนธรรม และข้อมูลข่าวสาร 4) ความมั่นคงด้านอาหารและการลงทุนในภาคเกษตร 5) พลังงาน และ 6) การท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังมีมติยอมรับการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพของเมียนมา ในการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 4 ในปี 2557 แต่ไม่ได้จัดการประชุมตามที่กำหนดไว้

ต่อมาที่ประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน (ASEAN Foreign Ministers Meeting-AMM) เมื่อ 28 เม.ย.2560 ที่มะนิลา ฟิลิปปินส์ เห็นชอบในหลักการให้ไทยในฐานะผู้ประสานงานความสัมพันธ์อาเซียน-GCC ดำเนินการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรี ASEAN-GCC ครั้งที่ 4 ที่ไทย ภายในปี 2560 แต่เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิก GCC กรณีซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และบาห์เรน ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับกาตาร์ เมื่อ มิ.ย.2560 ทำให้ไทยไม่สามารถจัดประชุมได้

อย่างไรก็ตาม อาเซียนกับ GCC ยังคงสนใจที่จะส่งเสริมความร่วมมือรอบด้านระหว่างกัน เฉพาะอย่างยิ่งด้านเศรษฐกิจที่เห็นว่าอีกฝ่ายมีศักยภาพที่จะเป็นคู่เจรจา FTA ในอนาคต โดย GCC ภายใต้การผลักดันของซาอุดีอาระเบีย ริเริ่มจัดการประชุมสุดยอดอาเซียน-GCC (ASEAN-GCC Summit) ครั้งที่ 1 เมื่อ 20 ต.ค. 2566 ที่กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย มีผู้นำประเทศอาเซียน 9 ประเทศ รวมถึงนายเศรษฐา ทวีสิน นายกรัฐมนตรีของไทย (ยกเว้นผู้นำเมียนมา) เข้าร่วมประชุมกับผู้นำประเทศ GCC 6 ประเทศ การประชุมมุ่งส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนที่สร้างสรรค์ระหว่างอาเซียน-GCC โดยเฉพาะด้านการค้าและการลงทุนที่มีการผลักดันการจัดตั้ง ASEAN-GCC Business Forum เพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างภาคเอกชน ด้านความมั่นคงทางอาหาร พลังงาน และด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืนเพื่อรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทั้งนี้ ที่ประชุมครั้งนี้ เห็นพ้องกรอบความร่วมมืออาเซียน-GCC (ASEAN-GCC Framework of Cooperation) ปี 2567-2571 มีสาระสำคัญเกี่ยวกับมาตรการและกิจกรรมความร่วมมือที่ทั้งสองฝ่ายจะดำเนินการร่วมกันเพื่อผลประโยชน์ร่วมทั้งด้านการเมือง ความมั่นคง การค้าและการลงทุน การแลกเปลี่ยนระหว่างประชาชน การศึกษา วัฒนธรรม การท่องเที่ยว สื่อ และกีฬา รวมทั้งยังคงจะจัดประชุมสุดยอดอาเซียน-GCC ทุก 2 ปี โดยมาเลเซียจะเป็นเจ้าภาพจัดประชุมครั้งที่ 2 ในปี 2568

นายญาซิม มุฮัมมัด อัลบุดัยวี
Jasem Mohamed al-Budaiwi

ตำแหน่ง	เลขาธิการคณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (GCC)
เกิด	22 ก.พ.2511 (56 ปี/ปี 2567)
ศาสนา	อิสลาม (ซุนนี)
สถานภาพ	สมรสแล้ว มีบุตร 3 คน (ไม่ปรากฏข้อมูลว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง)
การศึกษา	
ปี 2534	- ปริญญาตรี ด้านสื่อสารมวลชน จาก University of Utah รัฐยูทาห์ สหรัฐฯ
ปี 2536	- อนุปริญญา ด้านการศึกษาทางการทูต จาก University of Oxford สหราชอาณาจักร
ประวัติการทำงาน	
ปี 2534-2535	- ผู้ช่วยเลขานุการ (Attaché) รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศคูเวต
ปี 2536-2540	- เลขานุการตรี สถานเอกอัครราชทูตคูเวต ประจำญี่ปุ่น
ปี 2540-2544	- เลขานุการโท สถานเอกอัครราชทูตคูเวต ประจำออสเตรเลีย - คณะผู้แทนถาวรคูเวต ประจำสหประชาชาติ ณ กรุงเวียนนา
ปี 2544	- เลขานุการเอก สถานเอกอัครราชทูตคูเวต ประจำสหรัฐฯ
ปี 2550	- ที่ปรึกษา สถานเอกอัครราชทูตคูเวต ประจำสหรัฐฯ
ปี 2554	- รองหัวหน้าคณะผู้แทนของสถานเอกอัครราชทูตคูเวต ประจำสหรัฐฯ
ปี 2555-2556	- รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
ปี 2556-2559	- เอกอัครราชทูตคูเวต ประจำเกาหลีใต้
ปี 2559-2565	- เอกอัครราชทูตคูเวต ประจำเบลเยียม - หัวหน้าคณะผู้แทนคูเวต ประจำองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (NATO)

- ปี 2560-2565 - หัวหน้าคณะผู้แทนคูเวต ประจำสหภาพยุโรป (EU) และเอกอัครราชทูตคูเวต ผู้มีได้มีถิ่นพำนัก ประจำลักเซมเบิร์ก
- ปี 2565-ม.ค.2566 - เอกอัครราชทูตคูเวต ประจำสหรัฐฯ
- 1 ก.พ.2566-ปัจจุบัน - เลขานุการ GCC คนที่ 7

ข้อมูลที่น่าสนใจ

- ขณะดำรงตำแหน่งทางการทูต ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าคณะผู้แทนรัฐบาล คูเวต เข้าร่วมการประชุมระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ ที่สำคัญ เช่น การประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านมนุษยธรรมในเยเมน ครั้งที่ 3 เมื่อปี 2564 การประชุมสมานฉันท์ระหว่างประเทศว่าด้วยวิกฤตผู้ลี้ภัย และผู้อพยพเวเนซุเอลา เมื่อปี 2562 การประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยเหยื่อความรุนแรงทางชาติพันธุ์และศาสนา เมื่อปี 2561 การประชุมบรัสเซลส์ ว่าด้วยอัฟกานิสถาน เมื่อปี 2559 การประชุมด้านความหลากหลายทางชีวภาพ ของสหประชาชาติ เมื่อปี 2557 นอกจากนี้ ยังได้รับรางวัลเอกอัครราชทูต ดีเด่น จากสมาชิชาแห่งชาติของเกาหลีใต้ เมื่อปี 2558 และรางวัลผู้อุปถัมภ์ ดีเด่นจาก Asia Society Korea Center ซึ่งเป็นองค์กรไม่แสวงผลกำไร ที่ดำเนินกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือด้านศิลปะ การศึกษา และธุรกิจ ระหว่างประเทศในเอเชียกับประเทศตะวันตก เมื่อปี 2557
- บัญชี X (ทวิตเตอร์) @jasemalbudaivi ตั้งแต่ปี 2554 ปัจจุบันมีผู้ติดตาม ประมาณ 6,927 คน

(ต.ค.2566)

